

HANS KADENSER övertrumfar Kreislers, sa Schmidts-Isserstedt (t. v.) om David Oistrach i går i Konserthuset.

HANS INSTRUMENT, Stradivarius förstas, intresserade alldeles särskilt Matla Temko, själv god violinist.

ERT SPEL överglänser allt jag hört, jublade Sören Christensen (t. v.), ung dansk jazzviolinist.

VATTEN smakar bättre än vodka, konstaterade den sovjetryske mästaren David Oistrach efter avslutad repetition. I kväll spelar han Brahms i Konserthuset, i morgon kväll går han på Operan och på fredag kväll dubblar han konserten.

Om världens bästa violinist existerar, är det David Oistrach?

CARRO i nöjeslivet

* Möte med Mästare hos Brahms *

EN STRADIVARIUS, en virtuos i mästarklass och Brahms violinkonsert — den fulländade triangeln! Man sitter med alla sina receptiva sinnen på vid gavel i konserthusförlöj och låter sig förledas. Situationen är extraordinär.

DAVID OISTRACH, sovjetryssen, är Mästaren i upplevelsens centrum. Han repeterar för onsdagskvällens konsert, inramad av Konserthuset 90-mannaorkester under doktor Hans Schmidts-Isserstedts inspirerade ledning.

En Oistrach-konsert är en raritet, inte minst i Stockholm. Han har varit här en gång tidigare, i sept. 1955.

Han hör till de mest åtråvärda och svåråtgångade. Många års vänskaplig kontakt har varit mej till god hjälp i den hårda konkurrensen, förklarar dir. Helmer Enwall i Konserthuset, som förmedlat stjärngästspelet. Oistrach räknas sedan flera år till världens yppersta violinister. Påfallande många placerar honom som den allra främste. Hans rykte sträcker sig från Moskva runt hela den civiliserade världen.

Jag tog munnen full i går och frågade honom vad han själv anser. Är han världens bästa? Och David Oistrach svarade sålunda:

— Världens bästa violinist existerar inte! Kan ni t. ex. säga mej vem som är världens vackraste kvinna?

Oklanderlig retorik, som avslöjar att Oistrach är både en stor musiker och en förnuftig karl.

* Syndare i helgedomen

Mästaren hade just gjort entré mellan klappande handflator och flöjstråkar och med dirigenten i kölvattnet. Han kom nästan direkt från Köpenhamn, klädd i brungrön poplinkavaj, slipslös, grönaktig skjorta, grå byxor med rysk generositet i benvidden och svarta skor. Fracken hängde på hotellet.

— Fast, hyssjade Henning Spångberg, fru Musicas trogne tjänare i templet.

— Vi var några få som passerat hans nålsöga. Spångberg vill inte ha hyenor rännande på repetitio- nerna. Konserthuset är helgad mark för honom, i fest och vardag. Jag hade lyckats slussa in en syndare i helgedomen, den

unge jazzviolinisten Sören Christensen, för att få tillfälle att studera hans reaktioner. Han satt som till guds tjänst.

* Han er meglig!

Oistrach hade fått sitt a för stämningens skull och Schmidts-Isserstedts taktpinne öppnade seansen. Brahms, dennes enda violinkonsert, ett paradnummer. Stråkarna väggade rytmiskt, smekta medhårs av dirigentens vänstra pekfinger.

Pötsligt sköt solisten in som en kungsvan i orkestersvallet. Tönen var upphöjd och självklar.

— Det er megligt, suckade danske hr Christensen vid min sida. Megligt är det mesta som finns på danska.

Oistrachs kraftiga haka sköt ut som en skidbacke över folkrop- pen. Mästaren såg barsk ut i sin enorma koncentration. Gestalten var bredbent magnifik, en satt, kraftig brottartyp. Stradivarius liknade en nätt leksak i hans re- jälla vänsternäve. Häpen beund- ran lyste ur ansiktens hos pause- rande förstarfolier.

Han är en plastisk upplevel- se också. Titta så självklart han behärskar podiet, viskade min danske vän, som hungrigt regi- strerade minsta rörelse hos den väldige ryssen.

Konserten löpte fint och i pau- sen efter första satsen märkte man att han kunde le också.

Oistrach hade fått en brakande applåd från orkestern efter kon-

David Oistrach, musikprofessorn

● I Odessa föddes David Oistrach (1908) liksom så många andra framstående violinister. Fadern var bok- handlare.

● Han började sina musikstudier vid fem års ålder och ut- examinerades från hemsta- dens konservatorium vid 18 års ålder. Han vann flera vio- linisttävlingar, i Charkov, Le- ningrad och Bryssel. Sedan 1934 är han professor vid Moskvakonservatoriet och i kraft av sin position undervi- sar han en s. k. mästarklass.

● Två som betytt mycket för Oistrach utveckling är tonsät- tarna Glasunov och Prokof- jev.

● Sonen Ivan är också en framstående violinist, just nu på gästspel i Japan.

Sören Christensen närmade sig ryssen med kollegial vördnad, men överraskades av att möta en ämabel, lättkonverserad solvarg av mindre kroppsstorlek än man trott. Och absolut ingen diva.

Oistrach svepte ett glas vatten. Vodka, grinade dirigenten menan- de.

— Das ist besser, kluckade Oistrach, som talar god tyska och engelska. Han är ju ett stort namn på hela den amerikanska kontinenten sedan många år.

* Gillade Tatum

Jazzen kom på tal, Sören för- stas.

— Kan inte, det är för svårt för mej, sa Oistrach. Jag hörde Art Tatum en gång i Boston. Han var fantastisk! Men skvalmusiken här västerut orkar jag inte med.

På estraden verkar Oistrach som säkerheten personifierad. Vi undrade om han alltid känner sig så?

— Om jag är i god form, kän- ner jag mej lugn. Men hundra- procentigt säker — aldrig!

Han behärskar givetvis hela standardrepertoaren. Någon specialitet? Allting! Faiblesse? Bach och Mozart! Och Brahms? Håns violinkonsert har Oistrach spelat sedan han var 12 år gammal. Så han kan säkert spela den i söm- nen.

— Rena drömmen att få möta en sån mästare, sa Sören Chris- tensen lycksaligt sedan han boc- kat adjö för att gå hem och fälla en glädjetår på sin egen lilla syn- koperade Guarneri.

STOCKHOLMS BELLMANSKLUBB rogade sig vid en fest i Svart- bårdskörestrets källare i Gamla tan i går. Mellan kaffet och det hembakade berättade man roliga historier och lyssnade till Gerd Eib- bing, som talade om Gustav III:s hustru. Och så var det konsert med Händel och Mozart på programmet och med en högst ungdom- lig trio solister — på bilden ser vi alltså fr. v. Gunnel Borseman, 15 år, violin, Birgitta Holmgren, 16, cello, och Björn Borseman, 13, piano.